

“Part de la medalla és de Lloret de Mar”

Mully comparteix l'èxit europeu amb el seu cercle més proper
“N'he après, de les hòsties” diu el lloretenc, que no oblidarà qui ha tingut sempre al seu costat

Mully, ahir a Lloret de Mar amb la medalla de bronze i la seva mare Foto: MANEL LLADÓ.

Col·legues, l'entrenador, la família... Àngel Mullera va celebrar ahir amb el seu cercle més proper la medalla de bronze guanyada dijous en els 3.000 obstacles, després de la seva millor actuació en un gran campionat. Va ser quart, però la desqualificació del vencedor, Mekhissi-Benabbad, per treure's la samarreta, li va permetre assolir un objectiu que ja havia apuntat en una entrevista en aquest diari abans del mundial, l'estiu passat. Pesa la medalla? Sí que pesa, sí! Quina canya, és una passada. Sempre es diu que no agrada guanyar-la així, que no té el mateix gust... Però jo ho he dit des del principi: estic supercontent i satisfet pel campionat i la cursa que vaig fer. Va ser espectacular, en tot moment vaig estar concentrat i conscient del que havia de fer. Vaig donar el cent per cent del que tenia, quan vaig arribar a meta no podia donar res més. Qui perd la medalla és Mekhissi, per fer una cosa que no es pot fer. Arribar a meta buit. Això és el millor que li pot passar a qualsevol. I a vostè, que duia tot l'any preparant-se... És perfecte. Jo sabia que no estava fi com l'any passat. He entrenat molt bé, però no em trobava com en el mundial, que estava més àgil, més fresc... Ara, jo sabia que podria fer-ho bé. Tinc experiència, fa molts anys que competeixo en grans campionats internacionals i sabia, si corria com havia de córrer, que tindria l'oportunitat d'estar al davant. I va ser així: vaig esperar la meua oportunitat i, a poc a poc, vaig anar tirant endavant fent honor a la tècnica que em caracteritza gràcies a l'Isidro Jiménez [el seu entrenador de tota la vida]. I, fins i tot, quan quedava l'última riu em veia en el podi, en carrera. Vaig arribar a meta que no podia més, les cames no donaven més. Abans del mundial, per això, ja ens va dir que en aquest europeu es veia al podi. Ho tenia assumit. Sabia que havia de ser allà i després de ser onzè del món encara em vaig motivar més, perquè veia que era possible. Ja t'ho vaig dir, que una medalla, a Europa, ja és una canya. Quedar campió d'Espanya és molt guai i molt xulo, però quedar entre els millors d'Europa és encara més gran. I aconseguir-ho tal com ha anat la temporada... No he pogut competir i semblava que m'haguessin posat aquí, com aquell qui diu, per un favor. Venir aquí i demostrar que estic en forma i que arribo bé a les cites encara fa que sigui més gran, aquest triomf. Un

comentari molt repetit és que va córrer intel·ligent. Això és saber estar, no? Sí. Però altres vegades no n'he sabut i, gràcies a no saber-ne, n'he après, dels errors, de les hòsties... Aquests dos últims anys he pogut anar complint objectius. I això és dels entrenaments: abans arribava passat o no prou bé i, ara, ja sé com he d'arribar. I

recorres a l'experiència, no malgasto energies on no s'han de gastar. Sona la campana i somriu. Quants cops havia fet, mentalment, l'última volta? No ho sé, devia ser inconscient. No recordo aquest somriure, però potser el vaig fer perquè estava tan ficat i veia que en l'última volta estava en posició de podi... que em va sortir. I sí que és veritat que, sobretot en l'últim mes, l'he visualitzat molt i molt, aquesta última volta. Havia d'estar allà i intentar arribar-hi amb tantes forces com fos possible perquè allà es decidia tot. I veure que a 150 metres encara estava en podi, perquè quan he vist el vídeo el francès encara em treu una mica... Té més força i em fa un canvi molt fort. Però encantat: lluitar en un campionat d'Europa per una medalla i, finalment, guanyar-la, per mi és el més gran, i serveix de recompensa. Va quart i veu que Mekhissi es treu la samarreta. Quin és el seu primer pensament? Perquè vostè el veu en cursa, no? Sorpresa. Sí que el veig, sí, encara que sigui l'última recta, el veig. És alt i veus que s'ha tret la samarreta, no està tan lluny: al final em treu quatre segons, o menys. No havia passat mai. Em sorprèn, però arribo, és clar. Penso: "Acaba de saltar, nano, i espavila." Arriba en Martos, cinquè, ens felicitem i li dic: "S'ha tret la samarreta i crec que és motiu de desqualificació." Sabia que no es podia fer, però el podien desqualificar? I el jutge àrbitre va tenir por, l'hauria d'haver desqualificat, reglament en mà. I no s'hauria muntat aquest xou. Espanya va reclamar, ho havia de fer. I en menys d'un minut, va fer efecte, el recurs. Ho diu la llei, són les normes. Un minut. Qui li diu que té el bronze? La metgessa de la federació. Estàvem a l'antidopatge i es comunicava per Whatsapp amb el cap de l'equip. Li diu que reclamaran. I al cap de dos minuts li posa en el whats: "DQ". Desqualificat. Al cap de res, a la sala hi ha una pantalla amb els resultats i s'actualitzen els 3.000 obstacles: ens posen primer, segon i tercer. M'ho diu la Pepa, s'actualitza i em truca el seleccionador per donar-me l'enhorabona, que li havia encantat la cursa, que era de llibre i que m'ho mereixia. I amb la seva gent, quan hi parla? Quan arribo a l'hotel. El primer és l'Isidro, el meu entrenador. Uf! Imagina't la felicitat de tots dos. Vam començar junts i estem aconseguint els objectius. M'ha portat a fer tot el que estic fent. Espanya, França... Diu que no sap com s'ho fa que sempre es fica en merders! Sí, sí! Sóc un paio que corre, que fa el seu campionat i que corre tot el que pot. La medalla la perd el Mekhissi. No pot fer aquest acte i, realment, ningú l'hi recrimina. Puc entendre que els francesos estiguin enfadats. Però amb qui ho han d'estar és amb qui ho fa. La imatge del podi. No és gaire bona, no? El deixen a un costat... Gens, gens. I no em deixen: em deixa. És ell, el francès [Yoann Kowal], que baixa i em deixa de banda. Realment, no m'importa. És incòmode i el que fa és crear rebombori. Però el públic el xiula. El polonès [Krystian Zalewski] em va dir que pugés, que fèiem la foto tots tres. "No, no, a mi m'és igual!" Va insistir i vaig pujar, però diu molt poc d'aquest atleta. És més antiesportiu això que el gest de Mekhissi. Però jo tinc la meua medalla, amb el cap ben alt. No he fet res més que córrer tant com he pogut. I vam tenir la sort que no havíem tingut altres anys. El temps, l'hemeroteca... Digui-ho com vulgui. Ara que han passat dos anys, com recorda com el van rebre a Lloret quan no el deixaven anar als Jocs? Quan guanyes una medalla, o fas alguna cosa gran, t'has de recordar dels teus. I jo, sempre. M'estimo Lloret de Mar moltíssim, però des del 2012, encara més. El que van fer aquell 19 de juliol, o 20, crec que va ser, va fer que encara em sentís més fort. Aquell suport tan gran... Molta part d'aquesta medalla és de Lloret de Mar i de la gent d'aquí. Creu en la teoria de la conspiració? Qui va matar Kennedy? Se sabrà, algun dia, què va passar aquell estiu? [Riu] Això està a judici, el que passa és que crec que va per llarg. Any rere any demostro que creixo més, que em volen tombar però no ho han aconseguit. Estic molt tranquil. Sempre he dit que la federació em va donar suport, que mai ha sigut un obstacle. I suposo que algun dia se sabrà. Però jo el que he de fer és córrer, parlar a la pista, que és el que estic fent. "Jo, si pogués, canviaria de país." Ens ho va dir en una entrevista, el febrer del 2013, i crec que li va dur problemes... Era un moment molt dur i se'm va atacar molt. I no la federació. Sempre he dit que corro amb els colors de la federació espanyola i ho faig bé. No m'ha fet res. Tot allò venia del COE i del Consejo Superior de Deportes, que són els que em van tractar malament i no em van escoltar. Què vols que et digui, la meua feina, de moment, és córrer amb Espanya. És el que toca. I, si algun dia hi ha les dues possibilitats, ja veurem què farem. Ara vacances, assimilar-ho... I després? Ara descansar, descansar molt. Vull descansar un mes totalment i, després, un mes amb la bicicleta. Estaré dos mesos regenerant muscularment les cames perquè ha sigut un any molt i molt dur. La forma l'he agafat al final, però patint molt, entrenant. Sobretot mentalment: veia que s'acostava la cita i no hi arribava amb el punt que volia. Aquest mes, i el de bici de carretera, que em donarà molta força a les cames, farà que descansi molt la gambada. I, després, el cros que sempre faig camp a través a l'hivern. Quan passi, la Lliga del Diamant, que vull córrer més lligues fora, l'any que

ve. Als Estats Units, per aprofitar una mica... que això s'acaba i, si no ho fem ara, no sabem que passarà d'aquí a dos o tres anys. I, finalment, el mundial de Pequín. Intentar arribar com a Moscou, fer servir l'experiència i intentar ser finalista: estar entre els 8 millors del món. Es veu més a prop, però és molt difícil. Tot ho era, abans, de difícil. Arribar a una final del mundial, i hi he arribat. Guanyar una medalla, i l'he guanyat. Vull marcar-me reptes grans per seguir motivat i amb ganes.

Publicat a:

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/ne19/article/8-esports/56-mes-esport/769749-part-de-la-medalla-es-de-lloret-de-mar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss